

El foc de Montnegre de la Selva

A QUEST foc, que tot just ara ha pogut ésser deturat, és un dels més horrorosos que s'hagin vist mai a Catalunya, tant per la seva violència com per la seva extensió, que es calcula ésser de cent cinquanta quilòmetres quadrats. Va iniciar-se fa pocs dies a la font de can Barreres de Santa Pellaia i tot seguit va formar dos grans rius de flames, un que es dirigí al llarg de la serra cap a Sant Mateu i un altre que saltà, en cascada, muntanyes avall cap a Montnegre, eixamplant-se per aquella vall boscosa i convertint-la en un infern. I l'un i l'altre riu de flames, ja fets una mar, escalaren la muntanya de Mementigalà, i, eixint dels límits de la Selva, envairen les bosquíries de l'Empordà cap a Madramanya i la gran serralada de la Mare de Déu dels Angels.

Són moltes les propietats destruïdes, entre elles les que jo posseïa a Montnegre, on se m'han cremat, no sols els boscos, sinó fins i tot el suro de la collita d'enguany, el qual tenia estivat prop dels meus masos Sàbat i Casagran. Aquestes dues cases, situades a la falda del turó de Montnegre, que estava abrandat de foc, sembla que s'han salvat, bé que no pas íntegrament. Menys afortunades han estat les de dalt del dit turó, les quals, juntament amb l'antiga esglesiola que el coronava, han estat destruïdes per les flames. Així mateix han estat destruïdes altres cases d'altres indrets i part del Santuari dels Angels.

Dintre la vall de Montnegre, la vida havia de fer-se difícil a les persones i bèsties a causa de la gran xardor, la qual havia d'ésser irresistible àdhuc en les petites feixes de conreu on les flames no es podien estendre per no haver-hi matèries combustibles. Allà on n'hi havia, el foc hi saltava tot seguit, perquè detonava contínuament i engegava a grans distàncies enormes masses ablamades, a manera de bombes incendiàries. Això feia que resultessin il·lusòries les esperances que la gent fundava en una carretera o en un erm considerant-los com a espais que el foc no podria salvar. Si a l'altra banda hi havia boscos, tot seguit les bombes incendiàries que hi queien aixecaven ací i allà nous incendis que era impossible prevenir i més impossible encara extingir després d'iniciades.

El desastre ha estat espantós i nombroses les famílies pageses que estan en la més gran misèria, en mig d'un país cendrós i carbonitzat, sense un bri d'herba verda, ni un branc de rama per a donar al bestiar. Jo, també força empobrit pel desastre, no sé com ho hauré de fer per auxiliar els meus masovers i veïns; i això em neguiteja més que la meua pròpia desgràcia; però espero que Nostre Senyor ens obrirà algun camí.

Si diguéss que la pèrdua que he sofert no m'ha afligit, mentiria. Aquelles formoses suredes de Montnegre, jo me les estimava en tanta de manera, que no me les vaig voler vendre quan, durant la guerra, me n'oferiren un dineral. Ara no són més que fum i cendra, i, contra mi, un senyal de l'enuig de Déu.

Sigui com sigui, no vull pecar d'ingrat. Acceptin, doncs, el meu fervorós agraïment els caritatius veïns de Montnegre, Sant Martí, Madramanya, Santa Pellaia i Cassà de la Selva, que han fet esforços per aturar el terrible incendi, així com també els bombers i el senyor governador de Girona que zelosament hi han intervingut.

J. RUYRA

L'actualitat es

CICLISME

DE LA PROXIMA REUNIO AL VELODROM DE SANS

Com era lògic esperar ha causat excellent efecte entre els nombrosos aficionats al ciclisme, la notícia que publicàvem en una de les nostres darreres edicions de que aviat veuríem córrer per la pista del carrer de Roland, el formidable «stayer» italià, Angelo Vay, recordman de la dita pista.

La vinguda de Vay, ens permetrà apreciar per primera vegada les possibilitats del campió d'Espanya, Josep Cebrià Ferrer, per a carreres internacionals, ja que mai no ha tingut ocasió, Cebrià Ferrer, de lluitar amb un home de la talla de l'italià, recordman de la pista, a una velocitat mitja de 63 quilòmetres per hora, i amb el record també de la volta més ràpida a 71'640 quilòmetres per hora.

Es lògic suposar que el nostre flamant campió, entrenadíssim i en forma brillantíssima com ara es troba, ha de realitzar davant Vay, una brillant performance, batent segurament els records nacionals, ja que en el seu match, amb Loisel, Pons i Alegre, sense tenir adversari per davant que el forçés a assolir majors velocitats, va córrer a un promedi de prop de 62 quilòmetres per hora.

Amb tots els caràcters de magne esdeveniment es presenta, doncs, aquest match, entre Josep Cebrià Ferrer i l'italià Angelo Vay, que per al dijous de la setmana que ve s'anuncia.

La carrera portarà el nom de «Gran Premi Sebastià Masdeu», a honor del darrer campió d'Espanya de mig fons, que tingué Catalunya abans que Josep Cebrià reconquerís el títol.

Masdeu, va guanyar a Madrid en el Velòdrom de la Ciutat Lineal, el campionat d'Espanya de mig fons, l'any 1912.

En aquests moments de plena febre ciclista amb motiu de la Volta a Catalunya, la figura de l'homenatjat Sebastià Masdeu, té un altre gran prestigi, i és el d'ésser el primer vencedor que conquerí la Volta a Catalunya, en el seu primer any de celebració en 1911.

AVUI DISSABTE NO, HI HAURA REUNIO AL VELODROM DE SANS

Els organitzadors del Velòdrom de Sans, han pres l'acord de no celebrar aquesta setmana l'acostumada carrera, per tal que tots els corredors es puguin preparar perfectament per a la gran carrera que s'ha de celebrar la pròxima setmana amb motiu de la festa major de la barriada de Sans.

Aquesta carrera, com ja havem dit, tindrà per base una gran carrera amb entrenadors a motos, en la qual lluitaran el campió d'Espanya Josep Cebrià i l'italià recordman de la pista de Sans, Angelo Vay.

riran ramells de flors als vencedors.

Portats de llur entusiasme i en llur desig que el final d'etapa de Tarrega sigui quelcom molt important, projecten llurs organitzadors llançar al vol totes les campanes de les esglésies de la ciutat, anunciant l'entrada dels corredors.

En resum, i a jutjar pels detalls esmentats, el nom de Tarrega haurà de figurar a la pàgina d'honor de la X Volta a Catalunya.

ELS PREMIS QUE ES CONCEDIRAN PUGEN A 15.675 PESSETES

En cap carrera ciclista que s'ha celebrat a Espanya no s'han concedit premis quantitativament tan interessants, com els que atorga la U. E. de Sans, gràcies a la magnificència de tots els esportistes catalans, que amb llur òbol contribueixen a reunir la important suma necessària, als corredors que disputin la X Volta a Catalunya.

Entre premis i primes per etapa, es distribuïran entre els corredors 15.675 pessetes, segons el següent detall:

Premis de classificació general:

Primer, 3.000 pessetes (Gran Premi Citroen); segon, 2.000; tercer, 1.200; quart, 800; cinquè, 600; sisè, 400; setè, 300; vuitè, 200; novè, 150 i desè, 100.

Garanties als nacionals:

Al primer, 1.000 pessetes; segon, 750; tercer, 500; quart, 300; cinquè, 150; sisè, 100.

Premis especials, per als corredors de tercera categoria i neòfits:

Al primer, 500 pessetes; al segon, 400; al tercer, 300; al quart, 200; al cinquè, 150; i al sisè, 100.

Les garanties per als corredors nacionals, per ésser tals, es satisfaran solament en el cas que un corredor classificat entre els sis primers nacionals no aconseguís premi de la classificació general, o fos el que li correspongui per aquesta classificació inferior al de la garantia, pel seu lloc en la classificació nacional.

Es a dir, en tots els casos, s'atorgarà als corredors el premi major que els correspongui, per llur classificació general o nacional.

Els premis per als corredors nacionals de tercera categoria i neòfits, són fixes, tenint, a més, dret als premis de classificació general que puguin aconseguir.

Ultra els dits premis, a cada una de les nou etapes de la volta, es concediran els següents premis, als quatre primers corredors que passin la meta: 125 pessetes al primer, 75 al segon, 50 al tercer, i 25 al quart.

Ja poden, doncs, els «asos» de totes les categories fer llurs càlculs i acudir a inscriure's, que la glòria i les pessetes, els esperen.

EL TROFEU PORTAT A L'ACORDA

